

יהושע ביצור

להצים, איומים והטלת פחדים

הדמוקרטיה בישראל לא תיפול ולא תתמוטט. המישור החופשי הוא בדמנו. יהודים נמצאו תמיד בכנות המורה של המאבקים ברחבי העולם נגד מי שטרם טוטאליטאריים. קל וחומר במדינתם היחידה. הם לא יניחו לאיש לפגוע בחירות האדם אצלו. נו. אבל הסכנה היא, כי בעוצמתן של מלחמות הירי והדמים בתוך המדינה נמאס אותה על עצמנו. יש תחושה ברורה, שאנו הופכים חילוקידיעות פוליטיים לגיטימיים, שיש להכריע בהם בהצבעה בקלפי, למערכה שלוחת-דסן של לחצים, איומים והטלת פחדים. מי ירצה לחיות כאן בתנאים כאלה?

דוד בן-גוריון נהג להתבטא, כי אינו מפחד מן הערבים. על מדינותיהם תמיד נתגבר. הוא חשש ממה שהיהודים עלולים לעולל לעצמם. כאשר נטש את הגה המדינה והלך להתבודד בנגב, לא עשה זאת מפני שהערבים התישווהו במלחמת העצמאות או במיבצע "קדש". הוא עזב מפני שהיהודים ירדו לחייו. "הוקן" היה איש חזק מאוד, ואף-על-פי-כן נשבר. כיצד קורה, שאנו, בני תמותה רגילים, מתזקקים מעמד בצוק העתים הזה, כאשר איש את אחיו בולע חיים.

הרי בתוך שבעה חודשים נלך ממילא אל הקלפי בבחירות כלליות מכוח חוק המדינה. העם יוכל להכריע בין שתי האופציות המנוגדות בתכלית, שהעמידו לפניו הליכוד והמערך. על-פי רצון הרוב יישק דבר. תחת זאת מנסים ליצור היסטוריה של הקדמת בחירות. אפילו נגיע למבוי סתום בשיחות עם שולץ, מה טעם ומה התכלית בהקדמת הבחירות ב-3:4 חודשים? מה זה יתן, מלבד סיפוק לרצון המתמיד לקיים את אווירת המשבר הבלתי-מפוסקת?

אם יוקדמו הבחירות לקיץ, הרי ממילא יידרשו אחריהן לפחות חודשיים לגיבוש קואליציה חדשה ולאיוש הממשלה. מצב זה יוביל אותנו למועד הבחירות בארה"ב, שאותן אין מקדימים בגלל עצבנות - אלה יתקיימו בנובמבר בכל מקרה. אר"צ צפוי שיתוק בוירה המדינית עד לכניסת הממשלה החדש לתפקידו בתחילת השנה הבאה. מה יועילו, איפוא, חכמים בהקדמת הבחירות בכמה חודשים? זו רק התרוצצות מיותרת של עסקנים, המנסים לערער בלי הרף את האיזון הפנימי שלנו ואת יציבות מישטרנו.

נוכח החשש הגדול, כי דווקא נוכח הארועים בשטחים עלולה דעת-הקהל אצלנו, המסרבת להיכנע לתכתיבי הטרור הערבי, לפנות ימנה, החליטו אנשי שמאל להעתיק את שדה המערכה לרחבי העולם. השמאלנים אינם סומכים, כנראה, על כוח השיפוט וההכרעה של אורחי ישראל; הם שואפים להרחיב את שדה המערכה אל רחבי העולם היהודי. אולי שם ימצאו את הישועה.

תחילה ניסו לחשמל את האווירה בהפגנות בלתי-מפוסקות בערי הארץ. זה לא הספיק להם, והם שינו מלחמות של פרופסורים ופעילים למערב-אירופה ולארה"ב, ולבסוף לא נרתעו אפילו מלהציב משמרות נגד יצחק שמיר בעת ביקורו בבית הלגן. שמאלנים אלה מייחלים, כי יהודי העולם יעשו למענם את המלאכה במקרה שהרוב בקרב אורחי ישראל יסרב להעביר חלקי ארץ לריבונות ערבית. גם הכהן הגדול של השמאל, יצחק בן-אהרון, נאלץ להוריד את השבוע בגלוי: מפלגת העבודה לא כבשה את לב העם במערכה הזאת.

הרחיק לכת מכולם ח"כ אבא אבן. הוא רצה להיות משקלנגד לשמיר בווינגטון; להפגין כלפי העולם את פילוגו הפנימי. אפי' לו ח"כ מוטה גור נינה בכל תוקף ובפומבי את מעשיו כדבר שלא ייעשה. אבל שמעון פרס הצדיק, כמובן, את אבן והגן עליו. כדאי להזכיר, כי היה זה שמעון פרס, בהיותו ראש-הממשלה, שנומנע מלצרף את אבן כשר לממשלה. אבל נראה, שהמטרה ברגע זה מקדשת את כל האמצעים.

לוי אשכול המנוח הוזמן בשנות ה-60, בהיותו ראש-הממשלה, לביקור במלכתי במדינה אפריקנית. שליט המדינה קיבלו בטקס חגיגי עם משמרי-כבוד ססגוני במלחמת-העומק. הוא הציג בפניו את כל שרי ממשלתו. אשכול הבחין, כי נעדרים שני שרים ושאל את מארחו לפרש הדבר. בדרך אל מכונית השרד הסביר לו השליט השחור: שני שרים אלה היו אנשים רעים מאוד. תלינו אותם בש"ב בוע שעבר.

אשכול המופתע פנה אל עוזרו האישי, עדי יפה, והעיר לו בחייך: אתה שומע, עדי? פשוט תלו אותם. אצלנו בבית אוכלים אחד את השני.

כיצד יכולה מדינה קטנה כשלנו להיות אטרקטיביות לגבי ע"ל מים מארצות החופש במערב, כאשר מנהיגיה מקיימים בלי הרף מישטר חיים של מתח גבוה ושיחיקת עצבים בלתי-מפוסקת? מי רוצה לחיות באווירה כזאת? בשום מדינה בעולם אין קורים דבר רים בקצב כה רחצני כמו אצלנו. פשוט לא נותנים לנושם. פרשה רודפת ארוע וחוזר הלילה. האם אין סבורים מנהיגינו, כי במדינה הזאת חיים אנשים נורמאליים, הרוצים לגדל את ילדיהם ולהנות גם ממעט שלות-ינפשו וכי אין אנו מסוגלים לחיות גם בלי ח"ד שות מסעירות מדי שעה ברדיו על שביתות, הפגנות והתנגשויות? במחנה השמאל יש מי שאינם סומכים על תהליכים דמוקרטיים

שיחה עם ח"כ

דב בן מאיר

(מערך)

שני חלקי הממשלה הם בעד ללכת לקראת הערבים * יש נסיגה בעמדת הליכוד במשך 20 השנים האחרונות * העקרונות של פשרה טריטוריאלית תמורת שלום היה מקובל על הליכוד. * בגין היה בעד ועידה בין לאומית * מציע הצעה לעשות קונדומיניום ישראלי ירדני ביהודה ושומרון

ש. לגבי אופן הבצוע. מדוע לא ממשיתכים בגרושים למשול? מה לדעתך יעצור את הארועים?

ת. הבעיה של כן גרושים או לא גרושים זאת לא הבעיה שתעצור את הארועים האלה, אני חושב שאם תחיה סבלנות מצינו וניתן לצבא ולכוחות הבטחון לעשות את מה שהם צריכים לעשות ובענין, ירדה מתח לאחר איזה זמן, לאף אחד אין תרופת פלא לנושא הזה. אף אחד לא התנסה בזה קודם, כך שלא יכול להגיד שאם הוא היה עושה את זה היה עושה את זה יותר טוב. שר הבטחון הרי כיר לאחרונה, שמלחמת ההתשה נתארכה ל-1,000 ימים, גם מלחמת לבנון לא ננמרה אלא לפני 3 שבועים... אז בימים כאלה, ובפרט שהתקשורת חושפת לעין כל את הענין הזה, הם זורקים את האכזבים קודם כל כשכיל התקשורת ולא כל כך קל להרגיע, זה לוקח זמן וצריכים סבלנות כשכיל זה.

אני חושב שככל שפחות ידרכנו את הממשלה וככל שפחות יצביעו על מרוע לא נומריים עם זה, הממשלה תגמור את זה יותר מהר ולא תהיה כהרגשה של תסכול שכאילו לא מצליחים להתמודד עם הענין.

אני רוצה לומר לך עוד משהו. יש נסיגה בעמדת הליכוד במשך 20 השנים האחרונות. אם ב-1967 כאשר בנינו היה בממשלתו של אשכול, אחרי מלחמת ששת הימים היתה לממשלה אשכול עמדה שאם הערבים באים אתנו לשל"חן הדיונים, הצבא יסוג מרוב השטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים. זה היה מקובל על בנין. הערבים רק לא באו וכוועידת חרטום הכריזו על שלשת האלוים. אבל העקרונות של פשרה טריטוריאלית תמורת שלום היה מקובל על הליכוד. עכשיו הוא נסוג מזה, כעת שמיר אומר שהוא לא מוכן לפשרה טריטוריאלית תמורת שלום.

הוא גם נסוג מהדבר השני שהוא קבל על עצמו, בנין היה בעד ועידה בין לאומית ושמיר עכשיו הוא נגד ועידה בינל. אם היתה הבעיה רק כיצד להרגיע את השטחים, אז הוינג מרגיעים ונמרגו, אך הכוונת של עולם, איך אנחנו נתמודד עם מיליון ערבים כשאנחנו רק שלשה וחצי מיליון יהודים. אף

מעורב ירושלמי

ירושלים

18 חדר 1988

אתי סלוסקי קטעים...

חיים בנאי

אלברט פירות - קונפיטורה כל החיים זוכרים את אלברט פירות הוא חיים בנאי? זוכרים את תשדירים מועצת הפירות שלו? את החנות שפתח (וסגר) ברחביה... את הספר שהוציא לאור ובו מיטב מתכונים הפרי והירק... את הבת הבוגרת שירדה תל-אביבה (אוי לאותה בושח), ואת הבן התמור שנוול לא מכבר...

זהו. אי אפשר להתעלם יותר מאלברט פירות. הפרי הבנאי עוד ינוב ואם לא בתשדירי טלוויזיה או בכרזות הפרסום לריבות וקונפיטורות.

וזהו הודמנות פו לערוך לאלברט (בנאי) פירות כרטיס ביקור. השאלות שלי. התשובות - של אלברט. המול: שור.

שירות צבאי: להקת פיקוד המרכז. מצב משפחתי: גרוש פלוס 2. נשוי שנית לאביגיל, פלוס 1, פלוס הפתעה בדרך.

סגנון לכוש: זורק עד אלגנט. משקה ערף: בראיק. מאכל ערף: דגים חריפים שמכינה

חיים בנאי

האשה.

בחור: אוכל סיני.

מגורים: תמיד ירושלים.

פרי מועדף: הכל. בעיקר אגסים.

מה מרגיע: טיול בשוק מחנה יהודה.

בעלי חיים: קחו אותם ממני רחוק כמה שרק אפשר...

תחביב: שינה.

פחד: מוות.

אמונה טפלה: אין.

ספורט אהוב: "מבט ספורט" מהכורסה.

ישראלי: עמוס קינן.

אישיות פוליטית: לוי אשכול.

אכזבה: המצב היום.

מעצבן: חוסר סובלנות.

זמר: אריק אינשטיין.

זמרת: נורית גלרון.

שחקן: יוסי בנאי.

שחקנית: חנה מרון.

סרט טוב: "קרואדייל דאנדי".

טלוויזיה: "יס, פריים מיניסטר".

מכונית: פולקסווגן וינט.

חופשה: אילת.

מספר: מספרת "מרסל".

עבודה: תיאטרון. מדרך לדרמה.

מסורת: חילונית גמור.

חברים: מעט וטוב.

רכוש: אשה. ילדים. חמולת בנאי.

מתכון חם למוצאי חורף: מרק אבוקדו חם.

המצרכים: 10 אבוקדו; 1 ראש סלרי; 100 גרם מרגרינה; חצי כף קמח; 3 לטר מרק עוף (פרוזה); 2 בצלים; 1 כוס שמנת; מלח; פלפל; 1 כף אבקת מרק (פרוזה).

אופן ההכנה: קולפים את האבוקדו וחותכים לקוביות. קוצצים את הסלרי ואמדים במרגרינה. מוסיפים את הסלרי חותכים לקוביות ומוסיפים לאבוקדו. ממשיכים לאדות ומוסיפים קמח מערבבים היטב. מוסיפים 3 ליטר מרק עוף (פרוזה). מוסיפים מלח, תבלינים ואבקת מרק. בוחשים היטב עד לרתיחה. מבשלים על אש נמוכה במשך כ-10 דקות. מורידים מהאש ומסננים. מעבירים את הנוזל במסננת לבלנדר. מערבלים ומחזירים למרק מוסיפים את השמנת. בוחשים היטב ומגישים רותח. למאכלי חלב בלבד. בתיאבון ותודה.